

[H. C. Andersen.]

Reservaterne. Her forekommer det os, at der er en Ting, som der kan knytte sig visse Vanskeligheder til. Det hedder nemlig i den gældende Fiskerilov, at det staar enhver dansk Borger frit for at drive Fiskeri overalt, hvor ingen særlig Ret til Fiskeri haves. Naar nu denne Lov vedtages, kan Færdselen paa Territoriet forbydes, og det synes da, som om berettigede Interesser kan blive traadt for nær. Det er blevet sagt mig, at mange Fiskere nærer en vis Angst for, at der ved Fredning af visse Territorier kan skabes Forhold, som hindrer dem i at udøve deres Næringsvej, som de plejer, og dette skulde ikke gerne ske. Derom er den højtæredede Minister sikkert enig med mig. Jeg vil derfor mene, at en kort Udvalgsbehandling ikke vil være nogen Skade til; man kunde i alt Fald i Udvalget faa forelagt de Anker, Fiskerne maatte have, og eventuelt høre, hvilke Raad de havde at give i denne Sag.

Vi faar, hvis dette Lovforslag gennemføres, et nyt Raad, et saakaldt Reservatraad, paa 5 Medlemmer. Vi har intet imod et saadant Raad at indvende. Vi erkender, at det er rigtigt, at det nedsættes, selv om vi maaske kunde ønske en lidt anden Sammensætning af det. Men ogsaa dette kunde jo drøftes under en Udvalgsbehandling.

Jeg skal ikke komme ind paa de økonomiske Følger af Lovforslagets Vedtagelse, thi alle Paragraffer, hvori der tales om Udgifter, ender jo med, at Jagtfonden betaler, hvad det koster. Det er ikke Smaapenge, denne Jagtfond i Aarenes Løb har anvendt, men bruger man Pengene paa en saadan Maade, at man gør Landets Faunarigere, finder vi, at disse Penge ikke vil være givet unyttigt ud.

Jeg har nu peget paa ganske enkelte Ting i Lovforslaget, som vi kunde ønske enten klaret eller maaske lidt anderledes affattet. Jeg mener, disse Ting er saa smaa, at de let lader sig ændre, og ud fra denne Betragtning skal jeg tilsige mit Partis Villighed til hurtigt at gøre Lovforslaget færdigt.

Kr. Johansen: I de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, saavel som i Ministerens Fremsettelsestale er der gjort udførligt Rede for, baade hvad Lovforslaget

drejer sig om, og Aarsagen til, at det er fremsat. Efter den Enighed, der nu lader til at være om hele denne Sag, finder jeg ikke Anledning til at føje mange Bemærkninger til det, der allerede er sagt. En af de første Aarsager til, at man tager Sagen op, er den Mangel paa Overensstemmelse, der oprindeligt var mellem Naturfredningen og „Dansk Jagtforening“ eller danske Jægere. Denne Uoverensstemmelse er nu udjævnet, og Lovforslaget foreligger som Resultat af den Overenskomst, der er sluttet. Jeg kunde dog fristes til at føje til, at jeg for mit Vedkommende er tilbøjelig til at give Jægerne Ret i deres Betragtninger. Jeg tror ikke, vi skal frede i lige Grad alle Dyr, baade Rovdyr og mindre modstandsdygtige Dyr. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men kun sige, at jeg er tilbøjelig til at slutte mig til denne Opfattelse. Det Lovforslag, her foreligger, er som bekendt et Resultat af et Kommissionsarbejde og samtidig et Resultat af en Overenskomst mellem de to Parter, der tidligere ikke har været enige i Opfattelsen, nemlig Jægerne og Naturfredningsraadet.

Jeg kan nøjes med paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og hurtigst mulig Vedtagelse.

Lehwald: De Reservater, der i Tidens Løb er oprettet ifølge Naturfredningsloven af 20. Maj 1917, har ikke helt udviklet sig efter de Forudsætninger, hvorunder de blev oprettet, idet Friheden for de forskellige Dyrearter og Fugle til at udvikle sig har givet visse Dyre- og Fuglearter en Udvikling, der har virket i høj Grad skadeligt for andre Dyrearter og Fugle, som det i højere Grad var ønskeligt at opretholde, og som staar i Fare for at udryddes de paa-gældende Steder. Dette gaar navnlig ud over Vildtbestanden, saa det er ikke saa underligt, at Jægerne gennem de to store Jagtforeninger har reageret heroverfor. Medvirkende til det Modsætningsforhold, der derved er opstaaet mellem Jægerne og Naturfredningsfolkene, var dette, at de Vildt-reservater, der ifølge Jagtloven af 28. April 1931 var paatænkt oprettet, ikke kunde opnaa Fredningsret uden om Loven af 20. Maj 1917 og derved vilde blive uden Betydning. Der er derefter sket det glædelige, at de stridende Parter gennem den